

MORDET

OSAMU NONOGUCHIS OPTEGNELSER

Det skete den 16. april 1996, på en tirsdag.

Jeg forlod min lejlighed ved halvfjretiden om eftermiddagen for at besøge Kunihiko Hidaka, som boede kun en station væk med toget. Derfra skulle man køre et lille stykke med bus, men selv når man regnede spadsereturen med, varede hele rejsen kun tyve minutter.

Jeg besøgte jævnligt Hidaka uden nogen særlig grund, men denne dag havde jeg én. Det var min sidste chance for at se ham, inden han skulle rejse bort i længere tid.

Hans hus hørte til et af de finere og lå i et nyt boligområde med prægtige ejendomme. Området havde engang været skov, og mange beboere havde beholdt nogle af de oprindelige træer i deres haver, så de gamle birke- og egetræer bag murene kastede mørke skygger på gaderne. Gaderne var ikke særlig smalle, men var alle ensrettede.

Jeg blev ikke overrasket, da jeg for nogle år siden hørte, at Hidaka havde købt hus i dette område. Alle, der var vokset op i vores kvarter, drømte om at komme til at bo her engang.

Hidakas hus var ikke helt en villa, men stadig alt for stort til et barnløst ægtepar. Gavlenes specielle udformning gav bygningen et japansk udseende, men karnapvinduerne, buen over indgangen og altankasserne foran vinduerne på første sal virkede meget vestlige. Det afspejlede sandsynligvis ægtefællernes forskellige smag, men den lave stenmur tydede på, at hustruens ideer havde sejret. Hun havde engang sagt, at hun gerne ville bo i et hus, der mindede om en gammel europæisk borg.

Jeg må hellere præcisere: Det var ikke hans nuværende, men forrige kone der havde sagt det.

Jeg fulgte muren ned langs grunden frem til porten og ringede på. Jeg ventede, men ingen svarede. Bilen holdt ikke i indkørslen. Ægteparret Hidaka var nok taget i byen.

Mens jeg overvejede, hvordan jeg skulle få tiden til at gå, kom jeg i tanker om kirsebærtræet i haven. Dets blomster var særligt smukke, og da jeg havde været der ti dage tidligere, var en tredjedel af knopperne sprunget ud. Hvordan mon det så ud nu?

Jeg besluttede at gå ind i haven, for det kunne en ven bestemt godt tillade sig. Gangstien fra indgangen delte sig, og den ene sti førte til sydsiden af huset og ind i haven.

Kirsebærtræet havde allerede tabt en del blomster, men det var stadig synet værd. Jeg fik dog ikke chancen for at studere det nærmere, for en kvinde i jeans og sweater, som jeg ikke kendte, sad på hug i haven. Hun kiggede undersøgende på jorden. I hånden holdt hun noget hvidt stof.

“Hallo?” kaldte jeg.

Hun vendte sig forskrækket om og rejste sig hastigt op.

“Åh, undskyld,” sagde hun og pegede på det hvide stof i hånden. “Vinden blæste min hat herover. Jeg vidste ikke, at der var nogen hjemme.”

Hun så ud til at være midt i trediverne. Hendes ansigt var upåfaldende, med små øjne og lille næse og mund, og hendes hud havde et usundt skær.

Jeg tvivlede på, at vinden havde været kraftig nok til at blæse hendes hat ind i haven.

“De kiggede så grundigt på jorden. Er der noget interessant der?”

“Plænen er så fin, og jeg spekulerede på, hvordan de bærer sig ad.”

“Det skal jeg ikke kunne sige. Huset tilhører min ven.”

Hun nikkede. Hun vidste åbenbart godt, at det ikke var mig, der var husets herre.

“Jamen så,” sagde hun, nikkede kort og gik forbi mig hen mod porten.

Fem minutter senere hørte jeg en bil køre ind i indkørslen. Hidaka-parret var tilsyneladende kommet hjem.

Jeg gik rundt om huset til indgangen. Hidaka var ved at parkere den mørkeblå Saab. Han fik øje på mig og nikkede. Også Rie, der sad i passagersædet, nikkede og smilede.

“Hej,” sagde han, da han stod ud af bilen. “Vi skulle bare lige ud og købe lidt ind, men sad fast i en trafikprop.” Han lavede en utålmodig håndbevægelse. “Har du ventet længe?”

“Nej, slet ikke. Jeg beundrede jeres kirsebærtræ.”

“Blomsterne er allerede ved at falde af.”

“Men det er et smukt træ alligevel, ikke?”

“Jo, når det blomstrer, men ellers er det en plage. Det står så tæt på vinduet til mit arbejdsværelse, at larverne kryber ind.”

“Nå, sådan. Men nu skal du jo arbejde et andet sted et stykke tid.”

“Det bliver en lettelse at slippe væk fra larvehelvedet. Kom med ind. Vi har ikke pakket kopperne ned, så vi kan stadig byde på kaffe.”

Vi gik gennem den buede indgangsdør.

Der var tomt i huset. Selv malerierne var forsvundet fra væggene.

“Er I færdige med at pakke?” spurgte jeg.

“Ja, på nær mit arbejdsværelse. Og flyttefirmaet har klaret stort set det hele.”

“Hvor skal I sove i nat?”

“Jeg har reserveret et værelse på Hotel Crown. Men det kan være, at jeg sover her i nat.”

Vi gik ind i hans arbejdsværelse. Det var stort og indrettet i vestlig stil og så underlig tomt ud med kun et skrivebord, en computer og en lille bogreol tilbage.

“Du arbejder vel stadig på det manuskript, du skal aflevere inden i morgen?”

Hidaka rynkede panden og nikkede.

“Det er det sidste afsnit. Jeg skal faxe det i aften. Det er derfor, jeg ikke har lukket for telefonen endnu.”

“Er det til forlaget Someis månedsblad?”

“Ja.”

“Hvor mange sider mangler du at skrive?”

“Omkring trediv. Det skal jeg nok nå.”

Kort efter serverede Rie kaffe for os.

“Hvordan er vejret i Vancouver? Der er vel koldere end her, er der ikke?” spurgte jeg dem.

“Byen ligger på en helt anden breddegrad, så det må være koldere.”

“Men det er dejligt, at det er køligere om sommeren. Det er så usundt at lade airconditionen køre hele tiden,” sagde Rie.

“Det ville være dejligt, hvis jeg kunne sidde og arbejde i et køligt værelse, men lad os nu se.” Hidaka grinede.

“Du må i hvert fald komme og besøge os, Nonoguchi,” sagde Rie. “Så viser vi dig alle seværdighederne.”

“Tak, det vil jeg meget gerne.”

“Du skal være velkommen til hver en tid,” sagde Rie, inden hun forlod værelset.

Hidaka rejste sig med kaffekoppen i hånden og kiggede ud i haven.

“Jeg er glad for, at jeg nåede at se kirsebærtræet i fuldt flor endnu en gang.”

“Hvis det blomstrer lige så fint næste år, tager jeg et billede og sender det til dig i Canada. Har de egentlig kirsebærtræer derovre?”

“Aner det ikke. I hvert fald ikke der, hvor vi skal bo.” Han nippede til sin kaffe.

“For øvrigt var der en underlig kvinde i jeres have.” Jeg tænkte, at jeg hellere måtte fortælle ham det.

“En underlig kvinde?” Hidaka rynkede irriteret panden.

Jeg beskrev kvinden for ham og så ham blive helt anspændt.

“Havde hun et rundt ansigt – ligesom en kokeshi-dukke?”

“Ja, nu du siger det.” Jeg kunne ikke lade være med at grine ad den rammende sammenligning.

“Hun hedder Niimi eller sådan noget og bor her i nærheden. Hun ser ret ung ud, men hun må være over fyrre. Hun har en søn, der går i mellemskolen. En rigtig lømmel. Hendes mand ser man knap nok. Han arbejder sandsynligvis et sted i udlandet.”

“Du lader til at kende hende godt. Er I venner?”

“Mig? Med hende? På ingen måde.” Han åbnede vinduet og trak netvinduet for. En varm brise bar en duft af grønne planter med sig. “Faktisk tværtom. Jeg tror, hun hader mig.”

“Hader dig? Hvorfor dog det?”

“På grund af hendes kat.”

“Hvad er der med hendes kat?”

“Den døde forleden dag. Den lå angiveligt død på gaden. Dyr lægen sagde, den var blevet forgivet.”

“Hvad har det med dig at gøre?”

“Hun mistænker mig for at have dræbt den med en forgiftet kødbolle.”

“Dig? Hvorfor dog det?”

“Det er den bedste del af det.” Hidaka tog et tidsskrift ud fra den sidste bogreol, der stadig stod der, og lagde det frem foran mig. “Læs det her.”

Det var en halvsides artikel med overskriften: “Grænser for tålmodigheden”. Ved siden af var der et foto af Hidaka. Jeg skimmede teksten, der handlede om, hvor meget omstrejfende katte gik ham på nerverne. Hver morgen finder han kattelorte i sin have, motorhjelm på hans bil er fuld af kradssemærker, og hans potteplanter er væltet omkuld. Han ved, at det er en hvid- og brunplet kat, der har gjort det, men han er magtesløs. Han har stillet plasticflasker fyldt med vand op overalt for at skræmme den bort. Katte siges at være bange for deres

spejlbillede, men lige meget hjælper det. Hans tålmodighed bliver sat på prøve dagligt – det er kernen i artiklen.

“Var den døde kat hvid- og brunplettet?”

“Ja.”

“Okay.” Jeg grinede. “Det er ikke så underligt, at hun nærer mistanke til dig.”

“I sidste uge kom fru Niimi over med det der forstenede udtryk i ansigtet. Hun beskyldte mig ikke direkte for at have forgivet hendes kat, men hun antydede det kraftigt. Rie gav hende en opsang og smed hende ud. Men hvis hun fortsætter med at snuse rundt i vores have, må det betyde, at hun stadig nærer mistanke til mig. Hun leder nok efter forgiftede kødboller.”

“Hun er godt nok ihærdig, damen.”

“Det er typisk for den slags kvinder.”

“Ved hun ikke, at I flytter til Canada?”

“Rie fortalte hende, at vi flytter til Vancouver om en uge for at bo der i længere tid. Så vi skulle kun døje med hendes irriterende kat lidt endnu. Rie ser måske ikke sådan ud, men hun kan være temmelig barsk, hvis det skal være.” Hidaka lo muntert.

“Men hun har vel ret. Du har da ingen grund haft til at slå katten ihjel.”

Det reagerede Hidaka underligt nok ikke på. Han grinede bare igen og kiggede ud ad vinduet, og da han havde drukket resten af sin kaffe, gik han til bekendelse: “Jeg gjorde det faktisk.”

“Hvad?” udbrød jeg målløs. “Hvad gjorde du?”

Han satte koppen på skrivebordet og rakte ud efter cigaretter og lighter.

“Jeg dræbte katten. Med en forgiftet kødbolle. Det var lettere, end jeg ville have troet.”

Lavede han sjov med mig? Det virkede ikke sådan.

“Hvor fik du den forgiftede kødbolle fra?”

“Det var let nok. Jeg blandede lidt rottegift i noget kattermad og lagde det ud i haven. Sådan et dårligt opdraget dyr æder alt.”

Hidaka stak en cigaret i munden, tændte den og tog et nydelsesfuldt drag. Røgen blev opløst af brisen, der strømmede ind gennem netvinduet.

“Men hvorfor gjorde du det?” spurgte jeg. Jeg kunne ikke lide det.

“Jeg har jo fortalt dig, at vi endnu ikke har fundet en lejer.” Han så alvorlig ud.

“Ja, og?”

Hidaka-parret ville leje deres hus ud, mens de var bortrejst.

“Ejendomsmægleren, der prøver at finde en lejer til os, sagde noget sidste gang, som bekymrede mig.”

“Hvad var det?”

“Alle plasticflaskerne rundt om huset vil give folk et indtryk af, at der strejfer katte rundt. Sådan et hus vil ingen leje.”

“Så skaf dig af med dem.”

“Ja, men det ville ikke løse det grundlæggende problem. Hvad hvis folk kommer her for at se vores hus, og der ligger kattelorte overalt i haven? Så længe vi er her, kan vi fjerne dem, men i morgen er her ingen. Og så vil der lugte forfærdeligt.”

“Så du dræbte katten?”

“Som ejer er det mig, der bærer ansvaret, når alt kommer til alt. Men det lader denne kvinde ikke til at forstå.” Hidaka tværede sin cigaret ud i askebægeret.

“Ved Rie det?”

Han rystede på hovedet med et skævt smil.

“Selvfølgelig ikke. De fleste kvinder elsker katte. Hvis jeg fortalte hende sandheden, ville hun tro, at jeg er djævelen selv.”

Jeg vidste ikke, hvad jeg skulle sige og tav. Netop da ringede telefonen, og Hidaka svarede.

“Hallo? ... Ja, jeg regnede også med, at De ville ringe ... Ja, alt går efter planen ... Ha, ha, der fangede De mig. Jeg skulle lige til at begynde ... Ja, jeg bliver færdig med det i aften ... Jeg

sender det, så snart det er færdigt ... Nej, telefonen bliver lukket i morgen formiddag. Så jeg ringer til Dem ... Ja, fra hotellet. Farvel så længe.”

Han lagde på og udstødte et lille suk.

“Din forlagsredaktør?”

“Ja, hr. Yamabe. Jeg afleverer altid mit manuskript for sent, men denne gang er han virkelig nervøs. I overmorgen er jeg rejst fra Japan, og han kan ikke bare lade mig smutte.”

“Så må jeg hellere gå igen, så du kan få fred til at arbejde.”
Jeg rejste mig.

I samme nu ringede det på døren. Vi tænkte begge, at det nok bare var en sælger, men der tog vi fejl. Vi hørte Rie komme gående ude på gangen og banke på døren.

“Hvad er der?” spurgte Hidaka.

Døren gik op, og Rie stak hovedet ind i værelset med et dystert blik.

“Frøken Fujio er kommet,” sagde hun stille.

Hidaka så dystert ud, som himlen før en storm.

“Miyako Fujio?”

“Ja. Hun siger, at hun ubetinget må tale med dig i dag.”

“Skønt.” Hidaka bed sig i læben. “Hun må have fundet ud af, at vi flytter til Canada.”

“Skal jeg bede hende komme igen senere?”

“Ja”. Han tænkte sig lidt om. “Eller nej, jeg taler med hende. Jeg kan lige så godt få det overstået.”

“Hvis du synes ...” Rie kastede et usikkert blik i min retning.

“Jeg skulle lige til at gå,” sagde jeg.

“Jeg beklager,” sagde hun og lukkede døren efter sig.

“Lige hvad der manglede.” Hidaka sukkede.

“Fujio som i Masaya Fujio?”

“Ja, hans søster Miyako.” Hidaka kløede sig i panden. “Hvis hun så bare ville have penge, ville det være let nok, men hun vil have, at jeg skriver romanen helt om. Hvordan skulle det kunne lade sig gøre?”

Der lød flere fodtrin ude fra gangen. Hidaka kneb læberne sammen. Rie undskyldte, at der var så mørkt på gangen. Så blev der banket på. "Kom ind," sagde Hidaka.

"Frøken Fujio," sagde Rie, da hun åbnede døren.

Bag hende stod en kvinde, der var sidst i tyverne. Hun havde langt hår og var klædt på, som om hun skulle til sin første ansættelsessamtale lige efter at være dimitteret fra universitetet. I betragtning af at det var et spontant besøg, havde hun gjort meget ud af sit udseende.

"Nå, men så går jeg," sagde jeg til Hidaka. Jeg skulle til at sige, at jeg godt kunne køre dem til lufthavnen i overmorgen, men tog mig i det. Det skulle Miyako Fujio måske helst ikke vide.

Hidaka nikkede tavst.

Rie fulgte mig ud.

"Jeg er ked af at skulle jage dig væk på denne måde." Hun pressede undskyldende hænderne mod hinanden og kneb det ene øje i. Hun var så lille og yndig, og gestussen fik hende til at ligne en ung pige. Det var svært at tro, at hun var over tredive.

"Jeg kommer forbi i overmorgen og siger farvel," sagde jeg.

"Det skal du da ikke, Du har sikkert andet at lave."

"Det er helt fint."

"Men så på gensyn," sagde hun og fulgte mig med blikket, indtil jeg var nået rundt om hjørnet.

2

Jeg sad og arbejdede, da det ringede på døren. Min lejlighed lå i en firetages beboelsesejendom og var helt anderledes end Hidakas villa. Den var inddelt i et seks tatamimåtter stort kombineret sove- og arbejdsværelse og et lidt større spisekøkken, der også var min stue.

Jeg havde ikke nogen Rie og måtte selv åbne, da det ringede på.

Jeg kiggede gennem dørspionen og åbnede døren. Det var hr. Oshima, min redaktør fra forlaget Doji.

“Lige til tiden som altid,” sagde jeg.

“Det er også mit eneste fortrin. Værsgo, lidt til den søde tand.” Han rakte mig en nydeligt indpakket æske med kager fra en berømt japansk konfitureforretning. Han vidste, at jeg var glad for den slags.

“Det er pænt af Dem at kigge forbi.”

“Deres lejlighed ligger alligevel på hjemvejen,” sagde han afværgende.

Jeg bød ham indenfor i min trange stue og skænkede te for ham. Derefter hentede jeg manuskriptet, som lå på skrivebordet i mit arbejdsværelse.

“Værsgo. Jeg tør ikke sige, om det er blevet godt.”

“Jeg kigger straks på det.”

Han satte sin kop fra sig, tog hastigt manuskriptet op og begyndte at læse. Jeg åbnede en avis. Det gør mig altid utilpas, når nogen læser mine ting, mens jeg er der.

Da Oshima var omkring halvvejs igennem manuskriptet,

ringede den trådløse telefon på bordet. Jeg undskyldte og rejste mig op.

“Det er Nonoguchi,” sagde jeg.

“Det er mig,” sagde Hidaka. Han talte meget lavmælt.

“Hvordan gik det så?” spurgte jeg. Jeg ville gerne vide, hvordan det var gået med Miyako Fujio, men han svarede ikke på det og tog en dyb indånding. “Er du optaget?” spurgte han.

“Ikke som sådan, men min forlagsredaktør er her lige nu.”

“Javel. Hvornår er I færdige?”

Jeg kastede et blik på væguret. Klokken var lidt over seks.

“Det varer nok lidt endnu. Hvad drejer det sig om?”

“Det vil jeg helst ikke sige i telefonen. Jeg har brug for dit råd. Kan du komme over?”

“Sagtens.” Jeg var lige ved at spørge til det med Miyako Fujio, men lod være. Jeg havde næsten glemt, at Oshima sad ved siden af mig.

“Skal vi sige klokken otte?”

“Det lyder fint.”

“Så venter jeg på dig,” sagde han og lagde på.

Oshima gjorde mine til at rejse sig op fra sofaen. “Hvis der er noget, De skal, kan jeg bare gå igen,” sagde han.

“Nej, nej, det er fint.” Jeg gjorde tegn til, at han skulle blive siddende. “Det er først klokken otte. Vi har tid nok, så læs De bare videre i ro og mag.”

“Okay.” Han fortsatte med at læse.

Jeg åbnede avisen igen, men jeg kunne ikke holde op med at tænke på Hidaka. Det var sikkert noget med Miyako Fujio. Jeg kunne ikke forestille mig andet.

Hidaka havde skrevet en roman med titlen *Forbudte jagtmarker*, som handlede om en træsnitskunstners liv. Det var angiveligt fiktion, men romanens hovedperson byggede på en virkelig person: Masaya Fujio, Miyakos bror.

Han havde gået på samme skole som Hidaka og mig, og

det havde Hidaka åbenbart brugt som stof til romanen. Problemet var, at han beskrev nogle ting, som ikke var så flatterende for Fujio. Hidaka havde skildret Fujios talrige eskapader så detaljeret og utilsløret, at ingen kunne betragte værket som fiktion, til trods for at navne og steder var ændret. Også den del, hvor Masaya Fujio bliver stukket ned af en prostitueret og dør, svarede til virkeligheden.

Bogen blev på relativt kort tid en bestseller. Men for enhver, der havde kendt Masaya, var det let at se, hvem der havde tjent som forbillede for romanens hovedperson. Og det varede ikke længe, inden familien Fujio også opdagede det.

Masayas far var også død, men hans mor og søster protesterede. De sagde, at det var tydeligt, at romanens hovedperson byggede på deres søn og bror. De ville aldrig have givet deres tilladelse til sådan et makværk. Bogen var en krænkelse af Masaya Fujios privatliv og skadede hans omdømme. De krævede, at den blev trukket tilbage, og at romanen blev totalt omskrevet.

Ifølge Hidaka handlede det for kvinderne ikke om penge, men det stod stadig uklart, om kravet om en omarbejdelse var alvorligt ment eller blot var et taktisk træk.

At dømme efter hans tonefald i telefonen var samtalen med Miyako Fujio ikke gået godt. Men hvorfor ringede han til mig? Var der stødt komplikationer til? Hvordan skulle jeg kunne hjælpe?

Mens jeg sad der fordybet i mine tanker, var Oshima blevet færdig med at læse manuskriptet.

“Det ser godt ud,” sagde han. “Deres historie griber en om hjertet. Jeg kan godt lide den.”

“Så er jeg rolig.” Jeg var lettet og nippede til min te. Oshima var en sympatisk ung mand og ikke en, der kom med tom ros.

Normalt ville vi have drøftet kommende projekter, men jeg havde jo aftalen med Hidaka. Jeg kiggede på uret; klokken var halv syv.

“Har De stadig tid?” spurgte Oshima.

“Ja. Skal vi ikke gå hen og spise et sted her i nærheden og tale videre om tingene?”

“Gerne, jeg skal også have aftensmad.” Oshima lagde manuskriptet i sin mappe. Han blev tredive næste år, men var stadig single.

Restauranten lå et par minutters spadseretur fra min lejlighed. Vi spiste en gratin og underholdt os med hinanden. Jeg nævnte, at det var Hidaka, jeg skulle mødes med lidt senere. Oshima virkede overrasket.

“Nå, så De kender ham?”

“Ja, vi gik i skole sammen. Og vores forældre var naboer. Vores gamle kvarter ligger ikke så langt herfra. Men alle de gamle huse er blevet revet ned, og der er bygget lejligheds-komplekser i stedet.”

“Så De er barndomsvenner?”

“Det kan man godt sige. Vi ses stadig.”

“Er det sandt?” Oshima virkede imponeret. “Det vidste jeg ikke.” Han så forventningsfuldt på mig.

“For øvrigt kan jeg takke Hidaka for, at jeg udkommer på Deres forlag.”

“Det siger De ikke?”

“Deres forlægger havde bedt Hidaka om at indsende et manuskript, men han sagde, at han ikke skrev børnebøger, og anbefalede mig i stedet. Jeg står i stor gæld til ham.”

“Nå, sådan. En børnebog af Hidaka kunne ellers være ret interessant. Og De, hr. Nonoguchi, har De nogensinde overvejet at skrive for voksne?”

“En dag måske. Hvis lejligheden byder sig.” Jeg mente det alvorligt.

Vi forlod restauranten ved halvtottetiden og fulgtes ad til stationen. Vi skulle i hver sin retning, så jeg sagde farvel til Oshima på perronen. Mit tog kom umiddelbart efter.

Jeg var fremme hos Hidaka præcis klokken otte. Da jeg stod

foran porten, opdagede jeg til min forbavselse, at huset var helt mørkt. Selv ikke lampen over indgangen var tændt.

Jeg prøvede alligevel at trykke på dørklokken, men ingen åbnede, hvad jeg også halvt om halvt havde ventet.

Først tænkte jeg, at jeg måtte have misforstået ham. Hidaka havde ganske vist bedt mig møde ham ved ottetiden, men han havde måske ikke ment hjemme hos ham.

Jeg gik igen. Der stod en telefonboks ved indgangen til en lille park. Jeg fandt min pung frem og gik ind i boksen. Da jeg havde fået nummeret til Hotel Crown fra nummeroplysningen, ringede jeg og spurgte efter Hidaka. Jeg blev straks stillet igennem. Det var Rie, der svarede.

“Det er mig, Nonoguchi. Er Hidaka der?”

“Nej, han må stadig være derhjemme. Han skal være færdig med sit arbejde.”

“Det ser ikke ud, som om han er der.” Jeg forklarede, at alt lys i huset var slukket, og ingen lukkede op.

“Det var sært. Han ville jo først komme herhen ret sent.”

“Han er måske bare smuttet for en kort bemærkning?”

“Det kan jeg ikke forestille mig,” sagde Rie. Hun tav lidt og lod til at tænke over det. “Godt, jeg kommer,” sagde hun så. “Jeg er der om cirka fyrrer minutter. Hvor er du nu?”

Da jeg havde forklaret hvor, sagde jeg, at jeg ville slå tiden ihjel på en café i nærheden, og lagde på.

Derefter gik jeg tilbage til Hidakas hus. Der var stadig helt mørkt. Jeg blev lidt bekymret, da jeg så, at Saaben holdt på sin plads.

Caféen specialiserede sig i virkelig god kaffe og var et af Hidakas yndlingssteder, når han trængte til luftforandring. Jeg havde også været der flere gange, og ejeren genkendte mig og spurgte til Hidaka. Jeg sagde, at jeg havde en aftale med ham, men at der ikke var nogen hjemme hos ham.

Vi talte om baseball i en halv times tid, inden jeg betalte regningen og begav mig hen til Hidakas hus endnu en gang.

Netop som jeg ankom, steg Rie ud af en taxi. Jeg kaldte på hende, og hun smilede. Men da hun kiggede op mod huset, så hun ganske dystert ud.

“Huset er helt mørkt,” sagde hun.

“Han er tilsyneladende ikke vendt tilbage.”

“Men han havde slet ikke i sinde at gå ud.”

Hun gik hen til hoveddøren og fiskede nøglen op af sin taske. Jeg fulgte lige i hælene på hende.

Døren var låst. Hun åbnede den, gik indenfor og tændte alle lysene. Der var køligt inde i huset. Og ingen at se.

Rie gik ned ad gangen og drejede på dørhåndtaget til Hidakas arbejdsværelse. Døren var låst.

“Låser han altid, når han går?” spurgte jeg.

Hun rystede på hovedet og fandt en anden nøgle frem fra sin taske. “Næsten aldrig i den senere tid.”

Hun låste op og åbnede døren. Også inde i arbejdsværelset var lyset slukket, men der var ikke helt mørkt. Computeren var tændt, og skærmen udsendte et blegt lysskær. Rie mærkede efter på væggen og tændte lyset.

Hidaka lå midt i værelset. Hans fødder pegede i vores retning.

Rie ville styrte hen til ham, men stivnede midt i bevægelsen og slog hænderne for munden. Der kom ikke en lyd over hendes læber.

Jeg nærmede mig forsigtigt. Hidaka lå på maven, hans hoved var drejet til siden, så man så venstre halvdel af ansigtet. Hans øjne var halvt åbne. Det var en død mands øjne.

“Han er død,” sagde jeg.

Rie sank langsomt sammen i gråd.